

Dhria

Kur erdhëm këtu
ngë prurëm mosgjë,
jo bukë, jo verë,
jo kuej, jo qerrë;
ng'ishi më nge
te ajo natë pa re:
ania ishi e prisi
e Arbëria ishi e vdisi.
Po m'i pari të ndahshëm
shkulëm një dhri
e shpejt hipëm te ajo anë.
Një dhri e vogël, një dhri e re
çë kur errurëm mbulojtëm me dhe.
E pak e pak, ditë për ditë
kjo dhri u bë shëndoshtë e u rrit
e na i dha një verë e mirë e e fortë,
si rrënjët tona që ruajtëm me djers e me lotë.

La vite

Quando giungemmo qui
non portammo alcunché,
né pane, né vino,
né cavalli, né carro;
non c'era più tempo
in quella notte senza nuvole:
la nave stava aspettando
e l'Arbëria stava morendo.
Ma prima che partissimo
estirpammo una vite
e presto salimmo su quella nave.
Una vite piccola, una vite giovane
che all'arrivo coprimmo con terra.
E piano piano, giorno dopo giorno
questa vite diventò robusta e crebbe
e ci diede un buon vino forte,
come le nostre radici che proteggemmo
con sudore e lacrime.